

1. Ó, Is-ten, ki a tö-rő - dött
Sőt a bá - nat-ból ej - tő - dött

Szí - vet meg nem u - tá - lod,
Köny - nye-ket meg-szám - lá - lod,

Ked - vel - jed ér - zé - si - met

És el - mél - ke - dé - si - met,

Me - lyek szí - vem-ben tá-mad - nak

Ha - lá - lán te szent Fi - ad-nak.

2. Mint sír a kertben magában, / Mint küszködik a harccal,
Mely a sötét éjszakában / A földre ejti arccal,
Hol kínjait lelkében / Érezvén és testében
Vércseppel verejtékezik, / Elalél és csüggedezik.
3. De új erőt vesz magának, / Lelkét megbátorítja,
Mint a vitéz, ha harcának / Kezdeté tántorítja.
Az eláruló csókra / Önként megy a kínokra
A fegyverekbe öltözött / Vérengző kísérek között.